

Hellen Rinell
637 Shinzaike
HIMEJI
Japan.

Nr 125.

Göteborg den 20 febr. 1961.

Hella lella!

Vi vet väl genom någon annan att Hedvig nu flyttats till Sophiahemmet. Jag pratade med Mattis i fredags och fick veta att allt var så bra och att Hedvig var pigg och glad. Jag bad också om adressen och fick veta att hon låg på avd. 10 på S:s Eriks sjukhus. Detta för att jag någon gång tänkte sända henne en hälsning. Lördag morron ringde Mattis själv och lät så bekymrad. Dom hade fått bud om att eran ma hade förflyttats till Sophiahemmet. Det bekymmersamma var nog att vi undrade hur hon skulle reagera inför denna omplacering. Varför vi kom överens om att jag skulle Ringa Mattis i dag på morron. Hon skulle nämligen gå till Hedvig i går, söndag. I dag lät allt så bra och hon var så pigg och tillfreds. Dom är 8 på salen och alla dom andra var visst uppe. Jag skulle tro att dom tävlar om att passa upp den intressanta nykomlingen. Nu skulle hon visst börja skriva, sa Mattis! Jag sa att jag skulle skriva några rader i dag. Och så skulle Mattis vänta lite och skriva först då hon fick veta lite mer av och om henne och vad dom skulle göra vid henne och hur dom tänkte se ej hennes framtid o.s.v. Det verkligen fina är ju att hon själv säger att hon förstår så väl att dom inte har resurser att sköta henne hemma på Å-hemmet. Och så väl att gumman trots allt vad som händer henne är fullständigt klar i knoppen. Hon hade varit så bekymrad för att hon inte kunde få tag i ett namn som hon ville komma på. Ack ja, sa jag, såna svårigheter har vi haft i många år, vi som är mer än 20 år yngre. Tänk vad det skall pratas och berättas på denna sal. Det kan naturligtvis bli för mycket. Men annars tycker hon nog själv att det är roligt att berätta och kamrater och personal och alla njuter förstås oerhört av att lyssna och fråga. Hon är ju så tjustig!

Vi har gått här och fröjdats åt att Olle nu är hos sin pappa sedan i torsdags. Så kom det ett brev från honom i dag, som låter oss veta att han inte alls kom iväg. Det skiftar ju ibland var timma, så det är inte lätt att profetera. "Det blev permissionsförbud, inga leave-resor skulle beviljas, men eftersom jag redan fått min movementorder skulle jag få slinka iväg. I går em. får jag det sorgliga budet att planet är 24 timmar försenat, vilket betyder att jag inte hinner med NIOKI-flyget. Det var bara att åka ner till Sabena och avbeställa och i stället boka för veckan därpå. Det låter ju hoppfullt, men som tiderna är här nu hinner vad som helst hända, och det skulle inte förvåna mej om min resa därmed gick upp i rök. Jag fortsätter naturligtvis att hoppas och allt är klart för resa nästa onsdag, jag skall bara lämna in movementordern och få nytt datum på den. Då får jag sällskap med tandläkaren, som skall åka hem. - - -

När jag var ute på stan i mina ärenden så blev jag sittande på "Tavernan", en trottoirservering medan jag väntade att ambulansen skulle komma och hämta mej. Där satt en hel del vita gendarmar och en i djungeljacka var lite påstruken. Han reste sej upp och skrek och gapade. Han talade så sluddrigt att man inte kunde höra vad han sa, men det var tydligt att han skällde på UNO. Där samlades massor med folk på trottoiren framför oss. Han skrek så det hördes vida omkring. Bl. a. skrek han qu'ils viennent, vad han nu kunde mena med det. Hans kamrater försökte dämpa honom. Bredvid mitt bord satt 2 andra svenskar. Den ene av dom satt så att han såg killen. Jag satt med ryggen mot. Det var väldigt obehagligt, men vi satt kvar och låtsade som om det regnade. Till slut kom han fram till mitt bord och sa något om baluba. Antagligen sa han att vi var i maskopi med balubas och så sa han att vi UNO hindrade dem, gendarmerna, i deras arbete. Ge er iväg då, sa han till mej. Jag bara tittade på honom. Så småningom kom en av hans kompisar och tog honom tillbaka till deras bord. Folket stod där och stirrade på oss och honom, mest på oss. De flesta var svarta. Kyparna försökte köra undan ~~dem~~ de svarta och sa att ~~dem~~ får komma och beställa in något men inte stå där framför serveringen. Fyllbulden försökte dom dämpa lite, men ibland skrev han till. Jag bara satt och önskade att ambulansen skulle komma. Ett tag funderade vi nästan på att gå! Så långt Olle. Det är nu i övermorron han ska resa. Om det lyckas. Jag harcegentligen inget mer att säga i dag. Jag ville bara låta er veta det här om mor. Jo, det var så sant. Ett litet polyfoto bifogar jag. Och jag undrar om du känner igen den gamla. Jag har skaffat mej ett månadskort på spårvägen. Det kostar 40:- kr. Och till det måste jag också greja ett sånt här kort. Tog en karta och här får du ett.

Mängder av hälsningar ätte

Hellen Rinell

